

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kárpáti Miklós ügyvéd (....) által képviselt dr. I.rendű felperes neve (....) I. rendű, II.rendű felperes neve (....) II. rendű felpereseknek, a M.... (...., képviselőbiztos) által képviselt ... „f.a.” (I.rendű alperes címe) I. rendű, a M... Iroda (...., ügyintéző: dr. Mile Attila ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. május 19. napján kelt, 26.P.25.917/2008/7. sorszámú ítélete ellen a II. rendű alperes 8. sorszám alatti, az I. és II. rendű felperesek 8.Pf.21.889/2010/3. sorszámú csatlakozó fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a peres felek a másodfokú költségeiket maguk viselik.

Kötelezi az I. és a II. rendű felpereseket, hogy a Magyar Államnak - külön felhívásra - 7 000 - 7 000 (Hétezer-hétezer) forint, míg a II. rendű alperest, hogy 10 000 (Tízezer) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette az I. és II. rendű felperesek jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogait és kötelezte az I. rendű alperest, hogy a N... Á... című napilapban 15 napon belül jelentessen meg közleményt az ítélet jogsértést megállapító részének és az I. rendű felperes nevének, valamint a II. rendű felpereshez fűződő családi kapcsolatának feltüntetésével. Kötelezte továbbá az I. rendű alperest, hogy az I. és II. rendű felpereseknek személyenként 800 000 forintot és ennek 2008. május 6-tól a kifizetésig járó törvényes kamatát, valamint ugyancsak személyenként 40 000 forint perköltséget fizessen meg.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította, az I. és II. rendű felpereseket a II. rendű alperes javára egyetemleges kötelezettséggel 50 000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

A le nem rótt 120 000 forint kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy abból az I. és II. rendű felperesek személyenként 12 000 forintot, míg az I. rendű alperes 96 000 forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Indokolásában ismertette, hogy a felperesek a 2009. március 24-től felszámolás hatálya alatt álló I. rendű alperesi társasággal - mint a lap kiadójával - szemben előterjesztett keresetükben a N... Á... című lap 2008. május 6-ai számának cikkében közöltekkel miatt kérték személyhez fűződő jogaik megsértésének megállapítását, és egyéb objektív jogkövetkezmények alkalmazását, továbbá személyenként 1 000 000 forint nem vagyoni kártérítés és kamata megfizetésére kötelezését.

Az I. rendű alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A II. rendű alperes az I. és II. rendű felperes keresetének elutasítását indítványozta. Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperesi társaságnak nem jogutódja, és az I. rendű alperessel semmiféle szerződéses kapcsolatban nem állt. A sajtótermék kiadásához úgy kapcsolódik, hogy a G... H... L...től megszerezte a „N... Á...” elnevezésű védjegy használatának jogát. Érdemi védekezése szerint az írás negatív tartalmat nem hordoz, de a jogalaptól függetlenül a felperesek a nem vagyoni káruk bekövetkezését sem igazolták.

Az elsőfokú bíróság a keresetet az I. rendű alperessel szemben túlnyomórészt alaposnak találta, ugyanakkor elfogadta a II. rendű alperesnek azt a védekezését, hogy a cikk megjelenése idején nem volt a lapnak a kiadója és a II. rendű alperes az I. rendű alperessel jogviszonyban nem állt.

Az I. rendű alperest az I. és II. rendű felperes javára perköltség megfizetésére is kötelezte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése alapján.

Mivel a felperesek a II. rendű alperessel szemben teljes egészében pervesztesek lettek, őket a II. rendű alperes jogi képviselőjével felmerült perköltség megfizetésére kötelezte.

A kereseti illeték viseléséről az I. és II. rendű felperesek az I. rendű alperes vonatkozásában a pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kizárólag a perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen a II. rendű alperes fellebbezést, az I. és II. rendű felperesek pedig csatlakozó fellebbezést terjesztettek elő.

A fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására és a II. rendű alperes javára megítélt perköltségnek 125 000 forintra történő felemelésére irányult.

A II. rendű alperes kifejtette, hogy a nem vagyoni kártérítés iránti keresetre tekintettel a pertárgy értéke 2 000 000 forintban határozható meg, ezért a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja értelmében ennek az összegnek az 5 %-a, vagyis illeti meg áfával növelten 125 000 forint illeti meg.

Kérte továbbá, hogy a bíróság a felpereseket arra kötelezze, hogy a jogi képviselő megjelölt számlaszámára teljesítsenek.

Az I. és II. rendű felperesek csatlakozó fellebbezésükben ugyancsak a II. rendű alperes javára megítélt perköltség vonatkozásában kérték az ítélet megváltoztatását. Elsődlegesen a felpereseknek a perköltség viselésére kötelezése mellőzését, másodlagosan annak mérséklését indítványozták.

Hivatkozásuk szerint a II. rendű alperes védekezése lényegében abban merült ki, hogy nem jogutódja az I. rendű alperesnek. Ez a jogi képviselői tevékenység nem indokolta a megítélt perköltség megállapítását.

Utaltak arra is, hogy a II. rendű alperes által alkalmazott számítás is téves, mert a pertárgy értéke az egyetemleges kötelezés folytán csak 1 000 000 forint volt.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül - kizárólag a fellebbezéssel érintett körben bírálta felül és arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött a perköltség viselése és annak összegszerűsége tekintetében is. A fellebbezésben és a csatlakozó fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket fejt ki.

A másodfokú bíróság abból indult ki, hogy a perköltség - és a kereseti illeték - megállapításának alapjául szolgáló pertárgy értékét a Pp. 24. § (1) bekezdése szerint kell meghatározni, vagyis a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értékét kell alapul venni. A Pp. 25. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha egy vagy több felperes ugyanabban a keresetlevélben egy vagy több alperes elleni követeléseit érvényesíti, a pertárgy értékének megállapításánál az összes követeléseket össze kell adni, ezért a felperesek által külön-külön előterjesztett követeléseket össze kellett számítani.

Tekintettel arra, hogy a felperesek nem vagyoni kártérítés iránti igényt is érvényesítettek, nem a személyhez fűződő jog megsértése miatti meg nem határozható perértéket, hanem a személyenként 1 000 000 forintban megjelölt nem vagyoni kártérítést kellett a pertárgy értékének, illetve az eljárási illeték alapjának tekinteni {EBH.1999. 94.}.

A hivatkozott rendelkezések és bírói gyakorlat alapján a pertárgy értéke tehát összesen 2 000 000 forintban volt meghatározható.

A II. rendű alperes megalapozottan érvelt azzal, hogy a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése értelmében a pertárgy érték 5 %-a illetve volna meg, amely a 4/A. § alapján áfával növelten 125 000 forintot tesz ki. Ennek ellenére a Fővárosi Ítéltábla úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság megfelelően mérlegelte a jogi képviselet által kifejtett tevékenységet, amikor nem látta indokát a jogszabályban megjelölt összeg megfizetésére kötelezésnek és lényegében a hivatkozott rendelet 3. § (6) bekezdésében írt mérséklés lehetőségével élt.

Nem volt jogszabályi lehetőség a csatlakozó fellebbezésben foglalt jogi álláspont elfogadására sem, egyrészt a pertárgy értékével kapcsolatban már az előbbiekben kifejtettekre figyelemmel, másrészt amiatt, hogy az elsőfokú bíróság ebben az esetben is megfelelően gyakorolta a Pp. 79. § (1) bekezdésének utolsó mondatában megjelölt mérlegelési jogkörét, amikor a perköltséget a per egyéb adatai alapján hivatalból határozta meg.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben, illetve a két csatlakozó fellebbezésben megjelölt igényeket azonos értékűnek tekintve úgy határozott, hogy a Pp. 239. §-a szerint irányadó 81. § második mondatát alkalmazva, mindegyik peres fél viseli a saját másodfokú költségét.

Az eredménytelenül fellebbező, illetve csatlakozó fellebbezést előterjesztő feleket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint kötelezte az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti minimális fellebbezési és a 47. § (1) bekezdése szerinti minimális csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére.

, 2011. március 29.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: